

zich bijna niet konden bewegen, naar één model werken. Ik kon er wezenlijk niet in en bleef bij den ingang staan, vrezende een ezel om te gooien, als ik mij bewoog. In weerwil van die ophooping, wilden ze mij er nog bij hebben, tegen een contributie van 70 franken per maand. In München gaf ik voor een ferm groot atelier, geheel voor mij zelf 20 gulden. Ze werken precies een geheele week naar een zelfden stand en mogen om de beurt stellen. Over 30 weken zou dus zoo wat de beurt aan mij komen. Er was een verschikkelijk benauwde lucht en ik geloof heel wat inbeelding. Althans al wilden ze mij gaarne hebben, ze waren zeer uit de hoogte.

Versuft ging ik naar het Louvre, om na te denken. Daar kwam ik tot het besluit, al mijn moed bijeen te rapen en Henner ronduit te zeggen, wat ik er van dacht. Ik nam een wagen, reed naar huis, stopte er Mama's portret in en de rest. W. niet, die te groot was; nam nog eenige teekeningen en reed naar Henner met een zwaar hart, vol vrees om het hem goed in het Fransch te zeggen. Ik zou zoo ongaarne exigeant en ingebeeld schijnen.

Henner vond haar volstrekt niet ingebeeld; hij was allerbeminnelijkst, bekeek zorgvuldig en zeer lang wat ze had medegebracht, wees haar enkele

Het zieke kind. (Houtschoolstudie).

fouten in de teekening en maakte haar haast buiten zich zelf van verrukking, toen hij, na bijna een half uur voor het portret harer moeder te hebben gezeten, vroeg, hoe ze toch die mooie doorschijnende achtergrond gemaakt had, wat zij dankbaar beproefde te zeggen, maar natuurlijk niet kon. „C'est très charmant, c'est gentil, il faut la vendre tout de suite”, zei hij van een ander doek. Maar dat ging niet, want het was een kinderportret. Ze moest zoodra mogelijk een eigen atelier zoeken, intusschen Holbein, Leonardo da